

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BẢY

LỆNH HỒ XUNG THÓA MẠ VƯƠNG GIA.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa dồn dập, mấy người kỵ mã lướt qua bên mình Lệnh Hồ Xung.

Một người ngồi trên ngựa quát:

Tránh ra! tránh ra!

Y vung roi ngựa quát bọn vô lại chạy tán loạn.

Lệnh Hồ Xung ngã lăn ra, hấn lồm cồm bò mãi không sao bà dậy được. Bỗng thanh âm một thiếu nữ la lên:

Trời ơi! đây có phải là đại sư ca không?

Chính là thanh âm của Nhạc Linh San. Một người khác nói:

Để tiểu đệ coi lại xem.

Lâm Bình Chi nhảy xuống ngựa trở lại bên Lệnh Hồ Xung, giạt mình kinh hãi hỏi:

- Đại sư ca! ... Đại sư ca sao thế?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nhăn nhó cười đáp:

- Uống rượu say!... đánh bạc thua! ...

Lâm Bình Chi ôm hấn dậy đặt lên lưng ngựa.

Bọn kỵ mã này ngoài Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San còn bốn người nữa là hai con gái Vương Bá Phấn và hai con gái Vương Trọng Cường tức là anh chị em với Lâm Bình Chi.

Bọn sáu người này sáng dậy đi du ngoạn các chùa chiền ở Lạc Dương cho đến bây giờ mới trở về. Không ngờ vào trong ngõ hẻm này lại gặp Lệnh Hồ Xung bị người ta đánh cho tàn tạ.

Bốn người kia trong lòng rất đổi ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Phái Hoa Sơn đứng vào hàng Ngũ nhạc kiếm phái. Bình nhật tổ phụ mình đề cập tới phái này nức nở khen ngợi. Mấy bữa trước mình còn bọn đệ tử phái họ rèn luyện võ công thì quả nhiên chúng đều có bản lĩnh đáng kể. Gã Lệnh Hồ Xung này là đại đồ đệ phái Hoa Sơn mà sao để mấy tên lưu manh đánh cho tới tàn đến thế? Rõ ràng mũi miệng ứa máu chứ không phải chuyện giả trá mới thật là kỳ!

Lệnh Hồ Xung về vương phủ Vương Nguyên Bá điều dưỡng mấy ngày mới hồi phục.

Vợ chồng Nhạc Bất Quần nghe nói Lệnh Hồ Xung cờ bạc bê bối với bọn vô lại và bị chúng đánh đau thì trong lòng phần hận vô cùng, không buồn đến thăm hỏi:

Đến ngày thứ năm con trai Vương Trọng Cường là Vương Gia Câu sẵn sỏ vào phòng nói:

- Lệnh Hồ đại ca! bữa nay tiểu đệ rửa hờn cho đại ca rồi. Bấy tên vô lại bữa trước đã đánh đại ca, tiểu đệ tìm được đủ hết đánh cho một trận nhừ tử.

Lệnh Hồ Xung thực ra chẳng để tâm gì đến chuyện đó, hờ hững đáp:

- Cái đó bất tất phải thế. Hôm ấy tại hạ say rượu, chính mình có lỗi...

Vương Gia Câu nói:

- Như vậy không được. Đại ca là tân khách của nhà tiểu đệ. Người ta thường nói: "Vị thân phải nể cây đa". Tân khách của Kim Dao Vương gia là một nhà quyền thế nhất trong võ lâm.

Thực ra trong thâm tâm Lệnh Hồ Xung chẳng có thiện cảm gì với Kim Dao Vương gia, mấy ngày nay trong lòng hắn lại không vui nên buột miệng đáp:

- Đối phó với hạng lưu manh đề tiện đó phải cần đến Kim Dao Vương gia!

Câu nói vừa ra khỏi cửa miệng, hắn có ý hối hận, muốn tìm lời bào chữa thì Vương Gia Câu đã sầm nét mặt hỏi:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh! mĩa mai làm chi vậy? Hôm ấy mà không có anh em tại hạ dùng roi ngựa quất bầy tên lưu manh đề tiện kia thì liệu Lệnh Hồ huynh có toàn mạng được không?

Lệnh Hồ Xung cười mát đáp:

Vậy tại hạ xin cảm ơn hai vị đã cứu mạng cho.

Vương Gia Câu nghe giọng lười của hắn ra vẻ điều cợt, tức quá lớn tiếng hỏi:

- Đại đệ tử của chương môn phái Hoa Sơn mà không đối phó nổi với mấy tên lưu manh đề tiện trong thành Lạc Dương thì ha ha! Người ta sẽ bảo Lệnh Hồ huynh chỉ có hư danh mà thôi.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đã chán ngán sự đời, chẳng để tâm một chuyện gì, hững hờ đáp:

- Hư danh tại hạ cũng chẳng có, chẳng cần phải nói đến làm gì.

Giữa lúc ấy, ngoài cửa sổ có người hỏi vọng vào.

- Hiền đệ! hiền đệ nói chuyện với Lệnh Hồ huynh đấy ư?

tấm rèm vén lên, một người tiến vào. Gã chính là Vương Gia Thuần, trưởng tử của Vương Trọng Cường.

Vương Gia Câu hậm hực đáp:

- Ca ca ơi! tiểu đệ vì lòng tốt mà rửa hận cho hắn: bắt bầy tên vô lại đánh cho mỗi đứa một chập. Không ngờ... Lệnh Hồ đại hiệp lại trách tiểu đệ là đa sự.

Vương Gia Thuần nói:

- Hiền đệ có chỗ chưa rõ thôi. Vừa rồi ta nghe Nhạc sư muội nói thì Lệnh Hồ huynh là một nhân vật phi thường, nhưng không lộ bản tướng. Bữa trước ở ngoài miếu Dược Vương. Lệnh Hồ huynh với một chiêu kiếm đã đâm mù mắt 15 tay cao thủ hạng nhất. Kiếm thuật y xuất quỷ nhập thần, thiên hạ hiếm có. Ha ha!

Tiếng cười của gã có ý mỉa mai. Gã nói tiếp:

- Thì ra 15 vị cao thủ hạng nhất so với bọn lưu manh ở thành Lạc Dương bản lĩnh còn cách xa một trời ột vực. Ha ha!

Lệnh Hồ Xung cũng không nổi nóng. Hắn cười hì hì hai tay ôm đầu gối lắc lư tựa hồ coi anh em họ Vương chẳng vào đâu.

Vương Gia Thuần vâng mệnh bá phụ cùng phụ thân đến thăm Lệnh Hồ Xung. Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường đã dặn gã phải lựa lời hỏi han đừng để mất lòng khách. Nhưng gã thấy Lệnh Hồ Xung ra chiều ngạo mạn thì khí tức từ từ đưa lên. Gã nói:

- Lệnh Hồ huynh! Tiểu đệ có lời thỉnh giáo.

Lệnh Hồ Xung đáp:

Không dám!

Vương Gia Thuần nói:

- Tiểu đệ thấy Bình chi biểu đệ nói là lúc tề cô trượng cô mẫu qua đời, chỉ có một mình Lệnh Hồ huynh ở bên mình hai vị để tống chung.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng thế!

Vương Gia Thuần hỏi:

- Cô trượng và cô mẫu tiểu đệ có di ngôn cho Bình chi biểu đệ phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Phải!

Vương Gia Thuần hỏi:

- Vậy pho "Tịch Tà kiếm phổ" của tề cô trượng ở đâu?

Lệnh Hồ Xung đứng phắt dậy lớn tiếng hỏi lại:

- Vương huynh bảo sao?

Vương Gia Thuần đề phòng hắn động thủ bất giác lùi lại một bước đáp:

- Cô trượng tại hạ có pho "Tịch Tà kiếm phổ" gửi Lệnh Hồ giao lại cho Bình Chi biểu đệ mà sao đến nay vẫn chưa đưa ra?

Lệnh Hồ Xung thấy gã đặt lời nói vu thì cả giận toàn thân run bần bật, hỏi lại:

- Ai có "Tịch Tà kiếm phổ" gửi tại hạ giao cho Lâm sư đệ?

Vương Gia Thuần cười đáp:

- Nếu quả không có việc đó thì sao Lệnh Hồ huynh lại chột dạ nói năng ra chiều lúng túng!

Lệnh Hồ Xung cố dần cơn giận hỏi:

Hai vị Vương huynh! Lệnh Hồ Xung này là khách trong tôn phủ. Hai vị nói vậy là ý kiến của lệnh tổ, lệnh tôn hay chỉ là chính hai vị tự ý nói ra?

Vương Gia Thuần đáp:

- Cái đó tiểu đệ buột miệng hỏi vậy, có chuyện gì trọng đại đâu? Câu hỏi này không có liên can gì đến gia gia cùng tổ phụ tiểu đệ cả. Có điều "Tịch Tà kiếm phổ" kiếm phổ của nhà họ Lâm ở Phúc Châu lấy lòng thiên hạ, võ lâm đều biết tiếng. Đột nhiên Lâm cô trượng qua đời, pho "Tịch Tà kiếm phổ" là vật báu tùy thân của người không biết đi đâu mất. Bọn tiểu đệ là người chí thân muốn tra hỏi cho ra.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Có phải tiểu Lâm tử bảo Vương huynh hỏi không? Sao gã không hỏi thẳng tại hạ mà phải nhờ đến Vương huynh? ...

Giả tử gặp lúc bình thường thì Lệnh Hồ Xung đã mắng lại ngay nhưng hiện giờ hấn đang ở vào tình thế bị hoài nghi. "Kim đo Vương gia" hay "Vương thị huynh đệ" gì gì hấn chẳng thêm bận tâm, nhưng hấn nghĩ tới sư phụ, sư nương và sư muội nên nhượng bộ. Hấn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lệnh Hồ Xung này chưa từng thấy được "Tịch Tà kiếm phổ". Lâm tổng tiêu đầu ở Phúc Châu có di ngôn lại thì tại hạ đã nói lại từng chữ cho Lâm sư đệ biết rồi. Nếu Lệnh Hồ Xung này có lòng lừa gạt man trá thì tội đáng muôn thác, trời đất không dung.

Hấn nói rồi bắt tréo tay mà đứng, vẻ mặt hiên ngang.

Vương Gia Thuần mỉm cười nói:

- Một pho bí lục quan hệ rất trọng đại mà chỉ thế một câu mà che lấp hết được ư? Nếu vậy Lệnh Hồ huynh coi người ta là hạng ngốc cả.

Lệnh Hồ Xung vẫn cố nén giận hỏi lại:

- Theo ý Vương huynh thì phải làm thế nào?

Vương Gia Thuần đáp:

- Tiểu đệ lớn mật xin lục tìm trong mình Lệnh Hồ huynh....

Hấn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Giả tử bữa trước Lệnh Hồ huynh bị bảy tên lưu manh bắt giữ không nhúc nhích được thì tất bọn chúng cũng lục soát cả trong lẫn ngoài Lệnh Hồ huynh rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nhạt hỏi:

- Các vị xục tìm trong người Lệnh Hồ Xung này.. chà chà! vậy ra các vị coi tại hạ là một tên tiểu tặc hay sao?

Vương Gia Thuần đáp:

- Không dám. Lệnh Hồ huynh đã bảo là không lấy "Tịch Tà kiếm phổ" thì sao lại sợ người ta lục soát? Lục soát mà không thấy kiếm phổ tức là rửa sạch mối hiềm nghi có phải hay hơn không?

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Được rồi! Vương huynh đi kêu Lâm sư đệ cùng Nhạc sư muội tới đây để bọn họ chứng kiến.

Vương Gia Thuần sợ mình bỏ đi để một mình bảo đệ ở lại sẽ bị Lệnh Hồ Xung thừa cơ kiểm chế, mà hai người đi cả thì dĩ nhiên hấn dẫu cuốn "Tịch Tà kiếm phổ" đi mất không tìm thấy được.

Gã tính vậy liền hỏi:

- Nếu Lệnh Hồ huynh không có tính giết mình thì hà tất phải kiếm đường thoái thác?

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nếu mình để chúng xục tìm trong người thì phải ở trước mặt sư phụ, sư nương và sư muội để chứng minh lòng thanh bạch cho mình. Còn hai gã này tin mình hay là không tin cũng vậy, mình gây lộn với chúng làm chi? Nếu không có tiểu sư muội thì để hai bàn tay con chó này mó vào mình thế nào được.

Hắn nghĩ vậy liền đáp:

- Nếu chỉ có một mình Vương huynh thì e rằng không dám lục soát Lệnh Hồ Xung này.

Anh em họ Vương càng thấy Lệnh Hồ Xung không chịu cho mình xục tìm lại càng tin chắc "Tịch Tà kiếm phổ" dẫu ở trong người hắn. Một là hai gã muốn tăng công với sư phụ sư bá, hai là chúng đã nghe tiếng "Tịch Tà kiếm phổ" cực kỳ lợi hại. Chúng mà tìm được kiếm phổ thì dĩ nhiên biểu đệ Lâm Bình Chi phải cho chúng mượn coi.

Vương Gia Thuần đưa mắt ra hiệu cho em rồi nói:

- Lệnh Hồ huynh! Lệnh Hồ huynh đừng giở thói nhẹ không ưa lại ưa nặng. Nếu chúng ta để tổn thương đến cảm tình thì chẳng còn ra thế nào.

Hai anh em gã vừa nói vừa tiến lại gần. Vương Gia Câu phưỡn ngực xông tới.

Lệnh Hồ Xung giơ tay ra ngăn cản.

Vương Gia Câu la lên:

- Trời ơi! Người định đánh ta chăng?

Gã chụp lấy cổ tay Lệnh Hồ Xung dúm xuống. Gã sợ Lệnh Hồ Xung học "Tịch Tà kiếm phổ" rồi, kiếm pháp ghê gớm thật sự thì hai anh em gã không chống nổi, nên thi triển cầm nã thủ pháp gia truyền và vận dụng đến mười thành công lực.

Lệnh Hồ Xung rất giàu kinh nghiệm lâm địch. Hắn thấy Vương Gia Câu phưỡn ngực tiến lại thì biết ngay có ý không tốt. Hắn đưa tay phải ra ngăn cản là đã tàng ẩn những chiêu sau. Hắn để đối phương nắm lấy cổ tay, định xoay cánh tay hất chéo lên chuyển thế thủ thành thế công ngờ đâu nội lực hắn đã mất hết, tuy hắn xoay tay mà không phát huy được chút khí lực nào.

Bỗng nghe thấy tiếng lách cách vang lên. Những đốt xương tay phải tê dại đau không chịu nổi vì đã bị trật khớp xương.

Vương Gia Câu hạ thủ cực kỳ tàn độc. Gã đã đánh trật xương tay Lệnh Hồ Xung lại còn vận đi một cái khiến cho khớp xương cánh tay trái ở đầu vai bị trật khớp luôn. Gã giục Vương Gia Thuần.

Ca ca lục soát mau đi!

Vương Gia Câu lại đưa chân trái ra để chặn phía trước hai chân Lệnh Hồ Xung đề phòng hấn co giò đá thương.

Vương Gia Thuần thò tay vào bọc Lệnh Hồ Xung móc hết đồ vật văng ra. Đột nhiên gã sờ thấy một cuốn sách mỏng liền rút lấy.

Hai gã đồng thanh la:

- Đây rồi! Tìm được "Tịch Tà kiếm phổ" của Lâm cô nương đây rồi.

Hai gã hồi hả mở cuốn sách ra coi thì trang đầu viết sáu chữ "Tiểu ngạo giang hồ chi khúc" theo lối chữ triện.

Vương thị huynh đệ chữ nghĩa nông cạn. Giả tử sáu chữ này viết theo lối chân phương thì còn đọc được, nhưng lại còn viết theo lối chữ triện thì chẳng biết một chữ nào.

Hai gã mở xuống trang dưới thấy toàn những văn tự kỳ lạ. Chúng không biết "cầm phổ" là gì, trong lòng yên chí đây là "Tịch Tà kiếm phổ" nên không nghi ngờ gì nữa, đồng thanh lớn tiếng reo:

"Tịch Tà kiếm phổ"! Đúng là "Tịch Tà kiếm phổ"!

Vương Gia Thuần lại nói:

Đem vào cho gia gia coi.

Rồi gã cầm cuốn nhạc phổ lật đặt ra khỏi phòng.

Vương Gia Câu đá mạnh một cước vào lưng Lệnh Hồ Xung đồng thời cả tiếng mắng nhiếc:

Quân tiểu tặc mặt dày!

Đoạn gã nhổ một bãi nước miếng vào mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung ban đầu tức như bể, ngực nhưng rồi hấn tự nhủ!

- Hai thằng nhóc này không biết gì, song tổ phụ và phụ thân chúng chắc không đến nỗi thô bỉ như vậy. Khi họ hiểu đây là cầm phổ tiêu phổ, tất đến xin lỗi ta.

Có điều hai cánh tay trật khớp đau nhói lên từng cơn. Hấn lảm bảm:

- Mình mất hết nội công lại gặp phải bọn lưu manh vô lại ngoài đường đánh đập, không còn chút hơi sức để chống đỡ, biến thành phế nhân rồi. Có sống ở đời cũng bằng vô dụng.

Hấn nằm duỗi dài trên giường, mồ hôi trán toát ra không ngừng.

Hồi lâu bỗng nghe có tiếng bước chân. Vương thị huynh đệ rảo bước quay trở lại.

Vương Gia Thuần cười lạt nói:

Đi gặp gia gia ta!

Lệnh Hồ Xung tức giận đáp:

- Ta không đi! Gia gia các người đến xin lỗi ta thì thôi, ta đi gặp y làm chi.

Vương Gia Thuần và Vương Gia Câu bật lên tràng cười ha hả.

Vương Gia câu nói:

- Gia gia ta mà phải xin lỗi thằng tiểu tặc ư? Người đừng có mơ mộng nữa! Đi đi!

Hai gã nắm lấy vạt áo sau lưng Lệnh Hồ Xung, nhắc bóng hắn lên đi ra khỏi phòng.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng thóa mạ:

"Kim Dao Vương gia" còn tự khoe là nghĩa hiệp nữa thôi? Các người cuồng ngạo khinh người như vậy, thật là quân hèn mạt!

Vương Gia Thuần xoay tay đánh Lệnh Hồ Xung một chưởng hộc máu miệng ra.

Lệnh Hồ Xung rất đỗi quật cường, hắn vẫn thóa mạ không ngớt miệng. Hắn bị Vương thị huynh đệ sách vào nhà hoa sảnh ở phía sau.

Tại đây vợ chồng Nhạc Bất Quần cùng Vương Nguyên Bá chia ngôi chủ khách mà ngồi.

Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường ngồi ở mé dưới Vương Nguyên Bá.

Lệnh Hồ Xung vẫn lớn tiếng mắng nhiếc:

- "Kim đao Vương gia" là hạng đê hèn vô liêm sỉ! Trong võ lâm chưa từng thấy ai đê mạt bẩn thỉu thế này.

Nhạc Bất Quần sa sầm nét mặt quát lớn:

- Xung nhi câm miệng đi!

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng sư phụ quát tháo mới im tiếng không chửi bới nữa. Hắn trợn mắt lên nhìn Vương Nguyên Bá.

Vương Nguyên Bá tay cầm cuốn "Nhạc phổ" cất tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ hiền đệ! Pho "Tịch Tà kiếm phổ" này hiền đệ lấy được ở đâu?

Lệnh Hồ Xung ngửa mặt lên trời cười rộ. Hắn cười hoài không ngớt.

Nhạc Bất Quần liền trách mắng:

- Xung nhi! Bậc tôn trưởng hỏi người, người cứ thực trình bày, sao dám vô lễ thế thì còn ra thể thống gì nữa?

Lệnh Hồ Xung nói:

Bẩm sư phụ! sau khi đệ tử bị trọng thương, toàn thân bất lực. Hai thằng nhỏ này đối đãi với ta tử tế thế nào? hà hà! phép khách đãi khách trên giang hồ là thế đó!

Vương Trọng Cường lên tiếng:

- Nếu là tân khách tử tế thì nhà họ Vương chúng ta khi nào dám đắc tội? Nhưng người chịu lời ủy thác của người mà lại chiếm lấy "Tịch Tà kiếm phổ" làm của mình. Đó là hành vi của quân trộm cướp. "Kim Dao Vương gia" ta là một nhà thanh bạch ở Lạc Dương làm bằng hữu của người thế nào được?

Lệnh Hồ Xung nói ;

- Tổ tôn tam đại nhà người người nào cũng mồm năm miệng mười đây là "Tịch Tà kiếm phổ". Vậy các người đã thấy qua "Tịch Tà kiếm phổ" bao giờ chưa? Sao các người biết cuốn này là "Tịch Tà kiếm phổ"?

Vương Trọng Cường chưng hửng đáp:

- Cuốn sách này xức tím thấy trong mình người. Nhạc sư huynh lại bảo đây không phải là võ công thư phổ của phái Hoa Sơn. Vậy nó không phải là "Tịch Tà kiếm phổ" thì còn là cái gì /

Lệnh Hồ Xung tức quá lại phì cười nói:

- Người cho nó là "Tịch Tà kiếm phổ" thì nó là "Tịch Tà kiếm phổ". Ta mong rằng "Kim Dao Vương gia" nhà người theo trong đó để luyện thành một thứ kiếm pháp thiên hạ vô địch. Từ đây nhà họ Vương ở Lạc Dương nên đổi hiệu là Dao kiếm song tuyệt trong võ lâm ha! ha! ha! ...

Vương Nguyên Bá nói:

- Lệnh Hồ hiền đệ! Tiểu tôn trong lúc nhất thời đắc tội với hiền đệ, hiền đệ bất tất để ý làm chi. Người ta ai mà chẳng có lỗi lầm. Nhưng biết lỗi để mà sửa đổi cũng là hay lắm. Hiền đệ đã đưa kiếm phổ ra lại ở trước mặt lệnh sư phụ chúng ta truy cứu gì nữa? Vụ này không nên nhắc tới làm chi. Để ta tiếp xương cánh tay cho hiền đệ rồi sẽ nói chuyện.

Lão nói xong rời khỏi chỗ ngồi đi về phía Lệnh Hồ Xung toan cầm lấy tay trái hắn.

Lệnh Hồ Xung lùi lại hai bước lớn tiếng:

- Khoan đã! Lệnh Hồ Xung này không để cho lão mua chuộc đâu.

Vương Nguyên Bá ngạc nhiên hỏi:

- Ta mua chuộc hiền đệ cái gì?

Lệnh Hồ Xung đáp -

Lệnh Hồ Xung này không phải là người gỗ để các người muốn bẻ thì bẻ, muốn tiếp thì tiếp.

Đoạn hắn đi sang mé tả hai bước đến trước mặt Nhạc phu nhân nói:

- Sư nương! Cánh tay đệ tử... ..

Hắn chưa dứt lời Nhạc phu nhân đã hiểu ý. Bà buông tiếng thở dài rồi kéo tay gã để cho những đốt xương từ khớp lại.

Lệnh Hồ Xung hai tay chỉ bị trật khớp chứ chưa bị gãy. Phàm người nào đã học phép cầm nã đều có thể tiếp cốt được. Nhạc phu nhân tiếp cốt cho Lệnh Hồ Xung không phí một chút hơi sức.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thưa sư nương! Đó rõ ràng là cuốn "Thất huyền cầm phổ" và "Động tiêu tiêu phổ". Vậy mà họ Vương mắt nhìn không thấy cứ khăng khăng một mực là "Tịch Tà kiếm phổ". Trong thiên hạ có chuyện buồn cười đến thế mới thật là kỳ!

Nhạc phu nhân hỏi Vương Nguyên Bá:

- Vương lão gia tử! Có thể cho tiểu phụ coi cuốn sách đó một chút được chăng?

Wương Nguyên Bá đáp:

- Mời Nhạc phu nhân coi đi!

Lão cầm cuốn sách đưa lại cho Nhạc phu nhân.

Nhạc phu nhân lật mấy trang coi nhưng cũng chẳng hiểu liền nói:

- Tiểu phụ chẳng hiểu gì về tiêu phổ, cầm phổ. Chỉ có kiếm phổ thì biết đôi chút. Cuốn sách này chẳng giống kiếm phổ tí nào. Vương lão gia tử! trong tôn phủ có ai biết gảy đàn thổi tiêu thì mới tới coi là biết đích xác.

Wương Nguyên bá có ý do dự lão chỉ sợ đúng là cầm phổ tiêu phổ thực thì nhà mình bị một phen bẽ mặt.

Wương Gia Câu ruột để ngoài da nói ngay:

- Gia gia! trong phòng quản gia có Dịch sư gia biết thổi tiêu, vậy mời y tới coi sẽ rõ. Đây đúng là "Tịch Tà kiếm phổ" sao lại bảo là cầm phổ, tiêu phổ được?

Wương Nguyên Bá nói:

- Trong võ lâm rất nhiều loại bí lục. Có khi người ta muốn giữ bí mật sợ kẻ khác dòm lén nên cố ý đem võ công viết theo lối khúc phổ cũng là chuyện thường chẳng có chi kỳ dị.

Nhạc phu nhân nói:

- Trong tôn phủ đã có một vị sư gia biết thổi tiêu, vậy mời y ra coi xem đây là kiếm phổ hay tiêu phổ, tất y biết rõ.

Wương Nguyên Bá không sao được đành sai Vương Gia Câu đi mời Dịch sư gia.

Dịch sư gia người gầy nhom mà bé loét choắt. Y tuổi ngoài 50. Dưới cằm lơ thơ một túm râu. Cách ăn mặc rất chỉnh đốn.

Wương Nguyên Bá hỏi:

- Dịch sư gia! Nhờ sư gia coi xem đây có phải là cuốn cầm phổ tiêu phổ gì không?

Dịch sư gia mở mấy trang cầm phổ ra coi, lắc đầu đáp:

- Cái này vẫn sinh chẳng hiểu gì hết.

Lúc y coi đến phần tiêu phổ bỗng mắt sáng lên. Miệng y cất giọng khè khè tay trái y không ngừng gõ xuống mặt bàn để đánh nhịp.

Y lẩm nhẩm một lúc rồi lắc đầu nói:

- Không được! không được!

Đoạn y đọc xuống dưới, đột nhiên tiếng cao vọt lên rồi cầm tịt. Y chau mày nói:

- Trên đời quyết không có chuyện này. Cái này... cái này vẫn sinh thật khó mà hiểu được.

Vương Nguyên Bá hỏi:

- Phải chăng cuốn sách này có chỗ khả nghi? Nó khác hẳn với tiêu phổ thông thường hay sao?

Dịch sư gia lại lật trang đầu phân tiêu phổ đáp:

- Mời Đông ông coi! cung điệu chỗ này biến sang điệu chủ một cách đột ngột, rất trái với nhạc lý. Chỗ này lại chuyển sang điệu Vũ. Không có khúc nhạc này mà cách chuyển điệu lại đột ngột như vậy. Thế này thì tất nhạc cho ta thanh điệu thế nào được?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Sư gia không biết thôi, biết đâu lại có người thổi được?

Dịch sư gia lắc đầu nói:

- Các hạ nói thế cũng phải. Nhưng nếu trên đời có người tấu được khúc điệu này thì văn sinh phục sát đất, phục hết chỗ nói, trừ phi ở Đông Thành ...

Vương Nguyên Bá ngắt lời:

- Sư gia bảo đây không phải là tiêu phổ thông thường hay sao? Trong thanh điệu có chỗ ống tiêu thổi không ra tiếng chứ gì?

Dịch gia gật đầu đáp:

- Đúng thế! tiêu phổ này rất khác thường, văn sinh quyết không thổi được, Trừ phi ở Đông Thành ...

Nhạc phu nhân ngắt lời:

- ở Đông Thành có vị đang sư cao thủ thổi được khúc phổ này chăng?

Dịch gia sư đáp:

- Cái đó văn sinh không dám bảo đảm ... ở Đông Thành có Lục Trúc ông đã biết gảy đàn lại giỏi thổi tiêu so với văn sinh còn cao hơn nhiều, cao hơn không biết đến đâu mà nói. Văn sinh chỉ biết thế thôi.

Vương Nguyên Bá xen vào:

- Đã là thư tiêu khác thường thì bên trong tất có nhiều điều quái gở.

Vương Bá Phấn ngồi yên từ nãy đến giờ chỉ lặng thinh, đột nhiên hỏi xen vào.

Gia gia! phe Bát quái đao ở Trịnh Châu có một bộ "Tứ môn lục hợp quốc" chẳng ghi vào một khúc phổ đấy ư?

Vương Nguyên Bá ngăn người một chút rồi hiểu ý con cố tình đặt nên lời. Chương môn Trịnh Châu Bát quái đao là Mạc Tinh đã mấy đời kết thân với Kim Dao gia Vương ở Lạc Dương. Trong "bát quái đao" chẳng có "tứ môn lục hợp quốc" chi hết. Lão cũng cho là phái Hoa Sơn chuyên nghiên cứu về kiếm pháp thì các phe phái khác ghi vào nhạc phổ là chuyện thông thường chẳng có chi kỳ lạ, vậy xin thỉnh giáo Vương lão gia tử. Kiếm pháp ghi trong hai bộ kiếm nhạc phổ này là loại kiếm pháp gì?

Vương Nguyên Bá ngập ngừng:

- Cái đó... hỡi ôi! Chẳng rể ta đã qua đời, những chỗ bí mật huyền diệu trong khúc phổ này ở trên đời hiện nay ngoài lão đệ ra, e không còn người thứ hai nào hiểu được.

Vương Nguyên Bá chẳng những võ công trác tuyệt, đao pháp tinh kỳ mà cách nói năng xử thế cũng là tay áo đắc. Câu nói này của lão vận ngược lại có ý khếph Lệnh Hồ Xung vào tội đã học lén những yếu quyết về "Tịch Tà kiếm phổ".

Giả tử Lệnh Hồ Xung muốn biện bạch chỉ cần nói huych toẹt ra lai lịch khúc "Tiếu Ngạo giang hồ" này, nhưng nếu tiết lộ bí mật đó thì không khỏi dính líu đến nhiều chuyện trọng đại. Vụ Mạc Đại tiên sinh đã hạ sát Đại tung dương thủ Phỉ Bân thế nào cũng phải nói ra. Sự phụ hấn mà biết khúc này có liên quan đến trưởng lão ma giáo Khúc Dương tất bắt hủy đi. Như vậy hấn không giữ trung thành được với lời ủy thác của người ta.

Hấn tính vậy liền nói:

- Dịch sư gia đây đã bảo Lục Trúc Ông ở Đông Thành tinh thông âm luật, sao không đem khúc này nhờ lão bình phẩm chớ?

Vương Nguyên Bá lắc đầu đáp:

- Lục Trúc ông tính tình rất là cổ quái dở điên dở khùng chẳng ai muốn lý luận với lão. Lời nói của hạng người đó mình tin sao được?

Nhạc phu nhân nói:

Vụ này cần phải điều tra cho ra gốc ngọn. Xung nhi là đệ tử tể phái mà Bình Chi cũng là đệ tử tể phái. Bọn tại hạ không thể thiên lệch được. Vậy xin cứ đưa đến Lục Trúc ông bình luận cho rõ ai phải ai quấy.

Bà không tiện nói rõ Lệnh Hồ Xung tranh chấp Kim Dao Sư Vương mà đổi ra mối tranh chấp Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi.

Nhạc Bất Quân cũng nói theo:

- Phải đó! Dịch sư gia! Phiền Dịch sư gia cho người đem kiệu đi rước Lục Trúc ông đến được chăng?

Dịch sư gia đáp:

- Lão nhân gia này tính tình cổ quái, mình không đến tận nơi đập đầu thì đừng hòng lão nhìn nhối đến, nhưng khi lão muốn dúng tay vào việc gì thì muốn đẩy ra cũng không được.

Nhạc phu nhân gật đầu nói:

- Nếu vậy thì lão cũng là người trong bọn ta rồi. Chắc Lục Trúc phải là tiên bối trong võ lâm. Sư ca! chúng ta thật là hạng người cô lậu không biết đến lão.

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Lục Trúc ông là tay thợ khéo. Lão chỉ biết đan giỏ dẹt chiếu, có phải người võ lâm đâu. Có điều lão đánh đàn rất giỏi thổi tiêu rất hay lại biết nghề thi họa. rất nhiều người bỏ tiền ra mua tranh vẽ của lão. Nên người địa phương rất kính trọng.

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TÁM

GẶP CỖ DUYÊN NHẠC PHỔ TẶNG KỲ NHÂN.

Nhạc phu nhân nói:

- Bọn tại hạ đã tới Lạc Dương thì chẳng thể vô những nhân vật này không đến ra mắt được. Vương lão gia tử! phiền đại gia cùng đi với bọn tại hạ đến bái phỏng con người phong nhã đó được chăng.

Nhạc phu nhân đã nói vậy, Vương Nguyên Bá chẳng thể nào chối từ được. Lão liền cùng con cháu đưa vợ chồng Nhạc Bất Quần và mấy tên đệ tử phái Hoa Sơn đến Đông Thành.

Dịch sư gia đi trước dẫn đường, xuyên qua mấy hẻm nhỏ vào tận đầu một ngõ hẹp. Nơi đây trúc biếc rậm rạp, làm gió phát phơ. Phong cảnh thiên nhiên rất là trang nhã.

Đoàn người vừa đi vào ngõ này đã nghe tiếng tình tang. Có người đang gảy đàn. Nơi ngõ hẹp mát mẻ tĩnh mịch so với ngoài thành Lạc Dương nhộn nhịp thành ra hai thế giới khác biệt.

Nhạc phu nhân khẽ nói:

- Lục Trúc ông tiên sinh thật biết cách hưởng thú thanh nhàn!

Giữa lúc ấy, tiếng đàn rít lên cao rồi dây đứt. Người gảy đàn liền ngừng lại.

Một thanh âm khàn khàn của người già cả hỏi vọng ra:

- Giai khách từ xa đến chiếu cố nơi hủ lậu này có điều chi dạy bảo?

Dịch sư gia đáp:

- Trúc ông! có một bản cầm tiêu phổ rất kỳ lạ muốn nhờ pháp nhãn của lão gia giám định cho.

Lục Trúc ông nói:

- Có tiêu phổ muốn lão phu giám định ư? Ha ha! Nếu vậy thì các vị biết điều lắm!

Dịch sư gia chưa kịp đáp thì Vương Gia Câu đã đồng dục cướp lời:

- Có Kim Dao lão gia tử đến bái phỏng.

Gã nên chiêu bài của tổ phụ lên và chắc rằng oai danh tổ phụ lừng lẫy ở Lạc Dương thì một lão thợ đan lập tức phải chạy ra nghênh tiếp.

Ngờ đâu Lục Trúc ông buông tiếng cười khẩy đáp:

Hừ! Kim đao, ngân đao ư? sao bằng con dao cùn của lão phu dùng để chẻ tre được? Lão phu không đến bái phỏng Vương lão gia thì Vương lão gia việc gì phải đến bái phỏng lão phu?

Wương Gia Câu tức giận lớn tiếng:

Gia gia! Lão thợ đàn này là hạng ngu ngốc không biết điều, gặp lão làm cóc gì? Chúng ta về thôi!

Nhạc phu nhân nói:

- Chúng ta đã có công tới đây thì nhờ Lục Trúc ông coi bộ tiêu phổ cầm này cũng chẳng hề chi.

Vương Nguyên Bá chỉ hừ một tiếng không nói gì. Dịch sư gia đón lấy khúc phổ chạy vào bụi trúc.

Bỗng nghe Lục Trúc ông nói:

- Được rồi! Lão đệ để xuống đó.

Dịch sư gia nói:

- Xin Trúc ông cho hay: đây đúng là nhạc phổ hay là bí quyết võ công cố ý viết theo kiểu nhạc phổ.

Lục Trúc ông nói:

- Võ công bí quyết gì đâu? Đây dĩ nhiên là cầm phổ rồi.

Bỗng nghe tiếng đàn vang lên, thanh điệu u nhã rất lọt tai.

Lệnh Hồ Xung nghe một lúc nhớ lại chính là khúc ngày trước Lưu Chính Phong đã tấu. Người chết để nhạc lại khiến lòng hẩn không khỏi bùi ngùi.

Khúc đàn đang du dương đột nhiên lên cao vút. Tiếng đàn càng lên bổng càng chói chang. Đàn lên cao mấy tiếng nữa rồi đánh bình một tiếng, đứt một sợi dây.

Lục Trúc ông.

Lục trúc ông "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Cầm phổ này rất là kỳ dị khiến người ta khó mà hiểu được.

Bọn ông cháu Vương Nguyên Bá năm người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ra chiều đắc ý.

Bỗng nghe Lục Trúc ông nói tiếp:

- Để lão phu thử coi tiêu phổ.

Tiếp theo tiếng tiêu từ trong bụi trúc vọng ra, ban đầu du dương náo nức, tình ý triền miên. Nhưng càng về sau tiếng tiêu càng xuống thấp cơ hồ không nghe rõ.

Lục Trúc ông thở dài nói:

- Dịch lão đệ! Lão đệ cũng biết thổi tiêu đó. Thanh điệu xuống trầm đến mức độ này thì làm sao mà thổi ra tiếng được? Cầm phổ tiêu phổ này vị tất đã là giả trá, chưa chắc đã phải người phổ khúc cố ý bày trò. Vậy lão đệ hãy về đi, để ta nghiên cứu kỹ lại.

Dịch sư gia dạ một tiếng rồi lui ra khỏi bụi trúc.

Vương Trọng Cường hỏi ngay:

Kiểm phổ đâu rồi?

Dịch sư gia nói:

- Kiểm phổ nào? à! Lục trúc ông bảo để lại nghiên cứu.

Vương Trọng Cường nói:

- Sư gia vào lấy lại đi! Đây là pho kiếm tiêu trân quý vô giá! Biết bao nhiêu người trong võ lâm muốn tranh cướp. Sao sư gia lại để trong tay một người không liên can gì đến mình?

Dịch sư gia đáp:

- Vâng!

Y toan trở gót chạy vào bụi trúc, bỗng nghe Lục Trúc ông la lên:

- Cô cô! Cô cô ra làm gì vậy?

Mọi người nghe đều lấy làm kỳ. Vương Nguyên Bá khẽ hỏi:

- Lục Trúc ông hiện nay bao nhiêu tuổi rồi?

Dịch sư gia đáp:

Ngoài bảy chục, gần tám mươi.

Mọi người nghĩ thầm:

- Ông già gần tám mươi sao còn có cô cô. Vậy bà già này đến trăm tuổi ư?

Bỗng nghe thanh âm phụ nữ đáp lại, giọng nói chưa lấy gì làm già lắm.

Lục Trúc ông hỏi:

- Xin cô cô thử xem bộ cầm phổ này có chỗ rất cổ quái.

Người đàn bà kia ừ một tiếng rồi dạo đàn. Bỗng bà dừng lại dường như để đổi sợi dây bị đứt. Tiếp theo là tiếng dạo đàn so dây rồi tấu lên khúc điệu.

Ban đầu cũng giống như Lục Trúc ông. Càng về sau tiếng đàn càng lên bổng. Có điều bà tấu đến chỗ nguy hiểm vẫn đi dễ dàng chẳng phí chút hơi sức nào mà đàn vẫn chuyển lên cao vút.

Lệnh Hồ Xung mừng như người phát điên, phảng phất nhớ lại cảnh tượng Lưu Chính Phong gảy đàn đêm trước.

Khúc đàn này lúc thì khảng khái khích ngang, có lúc lại ôn nhu thuần hậu.

Lệnh Hồ Xung tuy không hiểu nhạc lý, song hẳn cũng cảm thấy khúc đàn đó do bà già này tấu so với Lưu Chính Phong bữa trước khúc điệu tuy giống nhau mà thanh thú khác biệt. Bà tấu khúc đàn hòa bình trung chính khiến người nghe chỉ biết được cái hay về âm nạc chứ không làm cho bầu máu nóng sôi lên vì phấn khởi.

Bà ta tấu hồi lâu, cầm điệu dần dần thông thả lại. Tiếng nhạc dường như đi xa mãi mãi, chẳng khác người tấu đàn dờ xa mấy chục trượng rồi đến mấy dặm trường. Sau cùng tiếng đàn nhỏ li ty không nghe thấy nữa. Khúc đàn chưa tấu hết mà là đi xa quá nghe không rõ. Vương Nguyên Bá, Nhạc Bất Quần đều hoàn toàn không hiểu âm nhạc, nhưng tâm thần cũng chuyển theo cầm vận rồi bất giác tâm hồn chìm đắm vào điệu nhạc tựa hồ mình bị tiếng đàn đưa đi xa lắc xa lơ.

Lúc tiếng đàn vừa ngừng lại, một hai tiếng tiêu rất nhỏ lẫn vào tiếng đàn. Tiếng tiêu quanh co uyển chuyển dần dần lại gần tựa hồ như bướm vờn hoa khiến người nghe cũng được khoái tai vui mắt.

Mấy người thanh niên là Vương Gia Thuần, Vương Gia Câu, Nhạc Linh San không nhận được cũng giờ chân múa tay.

Tiếng tiêu chợt bỗng chợt trầm, lúc nhẹ nhàng lúc vang dội. Khi thanh điệu đến chỗ cực trầm mà vẫn nghe rõ ràng không hỗn loạn chút nào.

Tiếng tiêu uyển chuyển hồi lâu rồi đột nhiên rạo rức như trăm hoa đua nở muôn bông ngàn tía. Sau tiếng tiêu lại giống như tiếng chim hót lú lo một xướng một họa. Chỉ một cây tiêu mà thổi ra biết bao nhiêu âm thanh khác biệt. Lâu dần đi vào chỗ bách điệu chia ly, trăm hoa tàn tạ. Sau nữa đến cảnh xuân tàn hoa rụng mưa gió hắt hủ thê lương khôn tả. Sau cùng là cảnh gió mây gào thét tuyết rụng tới bờ, vũ trụ tĩnh mịch. Tiếng tiêu dứt ở chỗ đó.

Tiếng tiêu dừng lại hồi lâu mọi người mới như người trong mộng tan giấc. Không ai tin được bảy sợi dây đàn, một cái ống trúc mà tấu ra những khúc nhạc vô cùng phức tạp đến thế!

Nhạc phu nhân buông tiếng thở dài, trong lòng thán phục. Bà hỏi:

- Đáng phục đáng phục! Xung nhi! Khúc đó là khúc gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Khúc đó kêu bằng "Tiểu Ngạo giang hồ" bà lão kia thật là thần kỳ tinh thâm cả tiêu lẫn đàn, khó có người bì kịp.

Nhạc phu nhân nói:

- Khúc nhạc này dĩ nhiên tuyệt vời rồi, mà chắc chỉ mình bà lão đây mới tấu được, ngoài ra không còn ai nữa. Chắc người cũng mới nghe lần đầu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không phải thế! Ngày trước đệ tử đã được nghe rồi và lần đó so với bữa này còn thích thú hơn.

Nhạc phu nhân nói:

Có lý nào thế được? Chẳng lẽ trên đời có người gảy đàn thổi tiêu cao minh hơn vị lão bà này?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sự thực thì đệ tử cũng không rõ có cao minh hơn lão bà này không. Hôm đó đệ tử nghe hai người hợp tấu một người thổi tiêu và đã tấu khúc "Tiểu Ngạo giang hồ"...

Gã chưa dứt lời thì trong bụi trúc lại vang lên ba tiếng tình tang. Rồi thanh âm bà già nói rất khẽ chỉ nghe mang máng.

- Cầm tiêu hợp tấu! Trên đời này đi đâu kiếm được người đó.

Tiếp theo Lục Trúc ông lên tiếng:

- Dịch sư gia! Đây đúng là cầm phổ tiêu phổ rồi! cô cô ta vừa tấu xong đó. Lão đệ cầm về đi!

Dịch sư gia dạ một tiếng rồi chạy vào bụi trúc cầm lấy khúc phổ ra đi.

Lục Trúc ông lại nói:

- Khúc phổ này tuyệt diệu trên đời hiếm có. Đây là một thần vật đừng để lọt vào tay bọn tục tử. Lão đệ không thể tấu được đừng có tham si mà học lấy, chẳng những vô ích mà còn có hại.

Dịch sư gia đáp:

- Vâng!

Rồi đem khúc phổ trao cho Vương Nguyên Bá.

Vương Nguyên Bá tai nghe rõ cầm cận tiêu thanh biết là khúc phổ thực liền trả lại Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin lỗi hiền đệ nhé!

Lệnh Hồ Xung cười nhạt toan nói mấy câu mỉa mai nhưng thấy Nhạc phu nhân nhìn mình lắc đầu nên hấn ân nhĩn không dám nói nữa.

Bọn ông cháu Vương Nguyên Bá năm người phải một phen bề mặt cầm đầu đi trước bọn Nhạc Bất Quần đi theo sau.

Lệnh Hồ Xung ôm lấy khúc phổ đứng ngây người ra.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Xung nhi! Sao ngươi không về đi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

Lát nữa đệ tử sẽ về.

Nhạc phu nhân dặn hấn:

Tay ngươi vừa mới trật khớp, chớ cử động mạnh. Liệu về sớm mà nghỉ ngơi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử xin vâng lời.

Đoàn người đi rồi, ngõ hẻm trở lại tĩnh mịch điểm xuyết bằng những tiếng gió thổi lá trúc vang lên những tiếng rì rào.

Lệnh Hồ Xung tay cầm cuốn khúc phổ nhớ lại đêm trước Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hợp tấu tiêu cầm. Hai người gặp được tri âm sáng chế ra khúc phổ thần diệu này. Lão bà trong bụi trúc tuy biết gảy đàn thổi tiêu tuyệt diệu, nhưng đáng tiếc ở chỗ bà tấu một mình rời rạc từng khúc. Lục Trúc ông cũng không hợp tấu cùng bà được. E rằng khúc "Tiểu Ngạo giang hồ" từ đây bật tiếng không còn được nghe lần thứ hai nữa.

Sau hấn lại nghĩ:

- Lưu Chính Phong sư thúc là một cao thủ chính phái, Khúc Dương lại là trưởng lão Ma giáo. Hai người một chính một tà, thế như nước lửa nhưng về âm vận, tâm ý

cảm thông mà kết nghĩa tri giao mới sáng chế ra khúc "Tiểu Ngạo giang hồ" tuyệt luân này. Lúc hai vị nắm tay nhau mà chết hiển nhiên trong lòng không còn điều chi hối tiếc. Hai vị thật may mắn hơn ta nhiều. Ta đây tấm thân bơ vơ trên cõi đời, đã bị sự phụ hoài nghi, sự muội ruồng bỏ. Còn một gã sư đệ rất thương yêu thì bị chết vì chính tay ta.

Hắn nghĩ đến Lục Đại Hữu bị thảm tử, trong lòng rào rạt, nước mắt nhỏ giọt rơi vào khúc phổ. Rồi hắn khóc nức nở.

Thanh âm Lục Trúc ông từ trong bụi trúc hỏi vọng ra:

- Ông bạn kia! làm sao mà khóc?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối tự thương thân thế nhớ lại hai vị tiền bối tựa ra khúc phổ này đã qua đời, không trấn tĩnh được làm phiền nhiều tiên sinh.

Hắn nói xong trở gót toan đi

Lục Trúc ông nói:

- Tiểu bằng hữu! Lão phu có mấy lời muốn thỉnh giáo, mời tiểu hữu vào đây nói chuyện được không.

Lệnh Hồ Xung lúc này nghe giọng lão nói đầy vẻ ngạo mạn vô lễ với Nguyên Nguyên Bá, không ngờ lão lại lịch sự với hắn là một tên vô danh tiểu tốt. Hắn rất đổi ngạc nhiên đáp:

-- Không dám! Tiền bối muốn hỏi điều chi văn bối xin trình bày.

Hắn từ từ ra khỏi rừng trúc đi theo con đường nhỏ qua mấy khúc quanh mới tới trước mặt có nam gian nhà nhỏ, mé tả hai gian, mé hữu ba gian bằng những cây trúc lớn dựng nên.

Một lão già từ căn nhà mé hữu đi ra cười nói:

- Tiểu hữu! Mời tiểu hữu vào đây dùng trà.

Lệnh Hồ Xung thấy Lục Trúc ông người già lụ khụ, trên đầu chỉ còn lơ thơ mấy sợi tóc. Song chân tay to lớn mà tinh thần vẫn quắc thước. Hắn liền khom lưng thi lễ nói:

- văn bối là Lệnh Hồ Xung xin bái kiến tiền bối .

Lục Trúc ông cười hà hà nói :

- Lão phu bất quá già hơn ít tuổi, tiểu hữu hà tất phải thi lễ. Vào đây, vào đây!

Lệnh Hồ Xung theo lão đi vào trong nhà, thấy bàn ghế đều làm bằng trúc. Trên tường treo một bức họa thủy mặc vẽ rừng trúc thế bút tung hoành, nét mực lâm ly ra chiều thâm uất. Trên bàn để một cây dao cầm và một ống tiêu. Phong cảnh này tựa hồ chủ nhà là tao nhân mặc khách chứ không phải là người thợ đan.

Lục Trúc ông rót một chén thanh trà nói:

- Tiểu hữu uống trà đi!

- Lệnh Hồ Xung hai tay đón lấy khom lưng tạ ơn.

Lục Trúc ông hỏi:

- Tiểu hữu ơi không hiểu khúc phổ đó tiểu hữu lấy được ở đâu? Có thể nói cho lão phu nghe được chăng?

Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, bụng bảo dạ:

- Lai lịch khúc phổ này có nhiều chỗ bí ẩn. Đến sư phụ sư nương mình còn không dám trình bày. Nhưng ngày đó Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương giao khúc phổ cho mình là có dụng ý truyền lại đời sau để khỏi bị tiêu diệt. Cô cô Lục Trúc ông đây là người hiểu âm luật tấu được đến chỗ thần diệu. Tuy hai người đây tuổi già, nhưng ngoài ra ở trên đời này đi đâu kiếm được người thứ ba để trao khúc phổ? Dù còn có người khác tinh thông âm luật mà mình chẳng sống bao lâu nữa, chưa chắc đã có cơ duyên hội ngộ.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hai vị tiền bối viết khúc phổ này một vị tinh nghệ gảy đàn, còn một vị chuyên thổi tiêu. hai người kết bạn tri giao cùng nhau hợp soạn. Đáng tiếc hai vị đó gặp đại nạn qua đời cùng một lúc. Khi lâm tử, hai vị giao khúc phổ này cho đệ tử để kiếm truyền nhân đăng giũ nó khỏi mai một...

Hắn vừa nói tới đây dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa rồi đệ tử được nghe vị cô cô của tiền bối đây thổi tiêu tuyệt diệu thì mừng thầm cho khúc phổ đã gặp được chủ. Xin tiền bối thu lấy bản nhạc này để dâng cho bà bà. Như vậy đệ tử đã hoàn thành xong lời ủy thác và rất lấy làm mãn nguyện.

Hắn nói xong hai tay cung kính dâng khúc phổ lên.

Lục Trúc ông không tiện tay đón lấy liền đáp:

- Để lão phu xin chỉ thị của cô cô xem người có chịu thu không đã.

Bỗng nghe thanh âm bà già từ căn nhà mé tả vọng ra:

- Lệnh Hồ tiên sinh đã có nghĩa khí khảng khái tặng diệu khúc mà chúng ta lại từ chối là bất cung. Nhận lấy cũng hổ thẹn, Không hiểu đại danh hai vị tiền bối soạn ra khúc này là ai? tiên sinh có thể cho lão thân biết được không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiền bối có lòng hỏi tới, vãn bối dĩ nhiên phải bẩm bạch. Một vị là Lưu Chính Phong sư thúc, còn vị nữa là Khúc Dương trưởng lão.

Bà già kia ồ lên một tiếng ra chiều kinh dị nói:

Té ra là hai người đó!

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Tiền bối có quen hai vị đó ư?

bà già trầm ngâm rồi nói:

- Lưu Chính Phong là tay cao thủ phái Hành Sơn, Khúc Dương là trưởng lão ma giáo. Hai bên có mối thù truyền đời sao lại cùng nhau hợp soạn khúc này được thật là khó hiểu.

Lệnh Hồ Xung tuy chưa thấy mặt bà già nhưng đã nghe tiếng đàn tiếng tiêu cũng biết bà là một cao nhân tiền bối thanh nhã hiền hòa, chẳng khi nào lừa gạt ai để mang tiếng. Hắn nghe bà già đề cập đến Lưu, Khúc thì hiển nhiên là người võ lâm đồng đạo, hắn liền đem gốc ngọn từ vụ Lưu chính Phong rửa tay gác kiếm. tả minh chủ phái Tung Sơn đưa cờ lệnh ngăn trở, đến những cụ Lưu, Khúc hai người hợp tấu ngoài bãi hoang, Đại Tung đương thủ Phí Bân bị giết, rồi hai người lúc lâm tử ủy thác cho hắn tìm tri âm để truyền lại khúc phổ kể hết một lượt.

Bà già lẳng lẳng tai nghe. Khi Lệnh Hồ Xung kể xong mới hỏi:

Đây rõ ràng là một khúc phổ mà sao Kim đao Vương Nguyên Bá lại bao là bí lục võ công?

Lệnh Hồ Xung lại đem việc vợ chồng Lâm Chấn Nam bị phe Thanh Thành và Mộc cao Phong gia hại cùng lời di ngôn của hai người dặn lại Lâm Bình Chi và việc anh em họ Vương đem lòng ngờ vực thế nào kể lại hết.

Bà già nói:

- Té ra là thế!

Bà ngừng lại chút rồi tiếp:

- Sao người không nói rõ đầu đuôi cho sư phụ sư nương nghe há chẳng bớt được nỗi hoài nghi vô vị ư? Lão thân chưa từng quen biết người, sao người lại tường thuật không dấu diếm gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

Chính đệ tử cũng không hiểu rõ nguyên nhân này. Có điều đệ tử nghe tiền bối nhả tấu liền đem lòng kính mến không ngờ vực chút nào nữa.

Bà già hỏi vặn:

- Thế ra người hoài nghi cả sư phụ và sư nương hay sao?

Lệnh Hồ Xung chột dạ đáp:

Trăm ngàn lần đệ tử không dám thế... chỉ vì.. ân sư đem lòng hoài nghi đệ tử nhưng hồi ời... đệ tử cũng không thể nào trách oán ân sư được.

Bà già nói:

- ta nghe giọng nói người nội khí yếu ớt. Người còn thiếu niên ai chẳng như vậy. Duyên cớ vì đâu? Mới đây người bị trọng bệnh hay bị trọng thương?

Lệnh Hồ Xung đáp:

Đệ tử bị nội thương rất nặng.

Bà già bảo Lục Trúc ông:

- Trúc hiền đệ! người đưa chàng thiếu niên này tới dưới cửa sổ phòng ta để ta chẩn mạch cho chàng.

Lục Trúc ông dạ một tiếng rồi dẫn Lệnh Hồ Xung đến bên cửa sổ căn nhà mé tả. Lão bảo hắn thò tay trái qua rèm trúc vào trong.

Phía sau tấm rèm trúc còn một lần màn bằng sa mỏng. Lệnh Hồ Xung chỉ trông thấy lơ mờ có bóng người còn mặt mũi ngũ quan thì không trông rõ.

© [HQD](#)